

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 194.

Anden Samling.

66de Møde.

Onsdagen den 22de Januar.

(Forsat).

Krarup: Jeg har som Landvæsencommissair været tilstede ved Reguleringen af flere større Vandløb, men jeg har aldrig truffet paa et eneste Tilfælde, hvor en saadan Assistance, som her omtales, af Vandsynsmændene paa nogen Maade har været nødvendig. Det er lykkedes paa alle de Steder, hvor jeg har været med, for Commissionen, at faae Vandløbene regulerede, saavidt jeg veed til alle Parter's Tilfredshed. Det er almindeligt lykkedes ved Alles frivillige Overenskomst, at faae Udgifterne derved fordeelte paa alle Lodseierne, og jeg maa høiligt betvivle, at det vil være uueligt for Vandsynsmændene at udføre den Forretning, som Landvæsencommissionen ikke seer sig istand til, da de neppe ville kunne dømme, hvorvidt enhver Lodseier bør deeltage i Udgifterne ved saadanne Forretninger. Bedømmelsen heraf maa nemlig stee ved at undersøge hele Terrainet saavel Hovedvandløbene som de mindre tilstødende Bivandløb og ved at befare alle disse Vandløb, maa Commissionen sætte sig meget nøie ind i, hvormange Lodseiere der have Nytte af Reguleringen, og derefter fordele Omkostningerne. Men det vil være aldeles umueligt for et enkelt Sogns Vandsynsmænd at vide, hvilken Deel den Green af en Aa, som løber igennem deres Sogn, skulde tage derti; thi det er Noget, som ikke kan bedømmes enkeltviis, men det maa absolut bedømmes i dets Heelhed.

Dreier: Jeg skal blot tillade mig at henstille til det ærede Udvalgs nærmere Overveelse, om der dog ikke maatte findes nogen Anledning til at give Synsmændenes Medvirkning til den i Anordningen 26de Juli

1846 § 17 omtalte Ordning en større Udvidelse end den, der er tilstillet ved det foreliggende Forslag, og navnlig saaledes, at Landvæsencommissionen kunde overdrage Synsmændene, naar den finder Anledning dertil, at foretage den fornødne Undersøgelse efter § 17; Landvæsencommissionen kunde da lægge den af Synsmændene saaledes afholdte Forretning til Grund for dens endelige Afgjørelse af Sagen, naar ingen af de Paagældende fordrer Landvæsencommissairens umiddelbare Undersøgelse. Erfaringen har allerede godtgjort Tilværelsen af en Trang til en Lettelse af og til en mindre bekostelig Maade at foretage de til Reguleringen af større Vandløb efter Forordningen af 1846 fornødne Undersøgelser. Der er endnu, uagtet en lang Tid er forløben siden Forordningen udkom, en Mængde af de Vandløb, der ere optagne iblandt de større, som aldeles savner de foreskrevne Regulativer, og det har havt tilfølgende, at mange eller idetmindste adskillige af de Jordbrugere, der ere i det uheldige Tilfælde, at et større Vandløb gjenneffjærer deres Jorder, have lidt den største Ulempe og Ubillighed paa Grund af den manglende Ordning. Man tør ikke forudsætte Mangel paa Villie hos de Autoriteter, som skulle ordne Sagen. Mangelen paa Ordningen maa vel derfor udledes fra Bænkeligheden i at overkomme det dertil fornødne Arbejde, og til at give en Udvei til at borttrykke denne Hindring er det jeg mener, at en Udvidelse af disse Sognesynsmænds Competence vilde tjene. Der er vist neppe saa stor en Betænkelse ved at give en saadan Bemyndigelse, som den ærede foregaaende Taler har meent, at der er. Thi Meningen skulde jo ikke være, at Synsmændene i alle Tilfælde skulle foretage denne Undersøgelse, men kun i de Tilfælde, hvor Landvæsencommissionen fandt Anledning til at over-